

Amts 1ste Valgfreds (Winther), aldeles ikke det under Nr. 19 stillede og af Rigsdagsmændene for Odense Amts 1ste Valgfreds motiverede Forslag.

Monrad: Jeg antager ikke, at Thinget vil tiltræde den Anskuelse, der ligger til Grund for Forslaget under Nr. 19. Jeg troer, at det vilde være meget faretruende og fordærligt (Hør!), dersom man skulde gaae saaledes ind paa at gjøre en Adskillelse mellem forskellige Udgifter, eftersom de nærmest ere motiverede med Hensyn enten til den ene eller den anden Landsdeel. Der er jo i Virkeligheden en Heelhed i den Henseende, og man kan derfor ikke gjøre en saadan Adskillelse mellem Landsdelene (Hør!). Enhver indseer let hvad det vilde føre til, naar man paa de forskellige Steder og i de forskellige Forsamlinger begyndte at lægge saadanne Anskuelser til Grund og gjøre dem gjældende. Jeg maa derfor paa det bestemteste fraraade, at man ved sin Stemme bifalder den Anskuelse, som ligger til Grund for Forslaget under Nr. 19.

Jeg skal tillade mig at yttre et Par Ord om det under Nr. 20 stillede Forslag. Det er særegne vanskelige Forhold hvorunder man er stillet, naar Spørgsmaalet er om Behandlingen af disse Cantonnementstillæg. Disse Cantonnementstillæg burde efter deres Bestemmelse gives til de Folk, der ligge udenfor det Dvarteer der maa ansees for at være deres naturlige Dvarteer. Det har ogsaa været paataent og været Gjenstand for Forhandling med den ærede Krigsminister, at man skulde gjøre det gjældende saaledes, og hvis man gik ud fra denne Anskuelse, saa vilde altsaa Cantonnementstillæget komme de danske Soldater tilgode, der laae i Hertugdømmet Holsteen og de tydske Soldater, som vare overførte her til Kjøbenhavn (Hør!); men den ærede Krigsminister gjorde herimod en, efter min Mening grundet, Indvending, idet han sagde, at det ikke gik an paa forskjellig Maade at lønne Tropper der laae paa det samme Sted, og at det vilde give Anledning til Rivninger og megen Misundelse. Derfor blev man nødt til at opgive det, der dog maaffee, idetmindst theoretisk bedst havde kunnet forsvares.

Nu har den ærede Krigsminister anført til

Forvar for, at han har forladt sit tidligere Forslag og nu forlanger det Dobbelte af hvad han forlangte af det opløste Folkething (Hør!), endeel Grunde, som jeg dog ikke troer holde Stik. Hvad der er forlangt af den høitagtede Krigsminister kunde nemlig forsvares, dersom han var gaaet ud paa at vise, at det virkelig var en saadan Forskiel i Prisen paa Levnetsmidler her og i Hertugdømmerne (Hør!), men det er den ærede Krigsminister ikke gaaet ind paa, thi den høie Pris paa Levnetsmidlerne gaaer jo over det hele europæiske Marked og gjælder ikke mere Landet her end Hertugdømmerne (Hør: Jo!). Ja, det vilde være mig kjært, om en i disse Forhold saa særdeles sagkyndig Mand som den, der nys sagde jo, vilde ved Markeds- og Torvepriser oplyse Forsamlingen og mig om den Forskiel, der er i Hertugdømmerne og her. Det er muligt at der er Forskiel (Hør!); men en saa stor, at det skulde berettigge til at fordrø det hele fulde Cantonnementstillæg, det tillader jeg mig foreløbig at betvivle, paa Grund af mit ganske almindelige Kjendskab til, at den største Deel af Europa dog udgjør omtrent et eneste stort Marked. Et Bevis derfor kan jeg let anføre, og det er det, at det dog vilde være underligt, om f. Ex. Jødevarer sendtes over fra Holsteen hertil, dersom Priserne i Holsteen vare høiere end her; og saaledes gaaer det ogsaa med Gryn o. s. v. Enhver veed, at der er ikke ringe Tilførsel fra Hertugdømmerne til Kjøbenhavn, netop af disse Producter. Men naar det forholder sig saa, saa komme vi altsaa i det vanskelige Tilfælde, hvilket vistnok den ærede Krigsminister vil anerkjende, at Tropperne i Holsteen faae et betydeligt Tillæg, som de Tropper, der opholde sig her, ikke faae. Det er nu noget, som efter min Mening ikke kan forsvares, og som ikke kan Andet end give Anledning til Klager og Misforvøielse. Derfor maa jeg holde fast paa, at den Fremgangsmaade bibeholdes, hvormed man i Efteraaret begyndte til Udvæjning af disse Forhold, nemlig at foreslaae Cantonnementstillæget nedsat til det halve, og at man ikke paa det Trin, hvorpaa Sagen nu staaer, opgiver at slutte sig til det, som den ærede Minister den Gang fastholdt og gjorde gjældende. Man maa